

страданието, прощавай грѣховетѣ! Бжди само правдивъ и справедливъ и искай отъ всички само правда и справедливостъ; Не прикривай свѣтлината на знанието, не го държи въ мракъ — нека то, като яркъ пламъкъ гори и свѣти въ дворецата и около него, за да не бжде тъмно нигдѣ по земята... Ето какво желая азъ отъ тебе и ето що ще приема въ даръ, единствено достоенъ за мене и тебе, великия шахъ!

А шахътъ, цѣлъ изумснъ, става отъ земята и съ недоумѣние гледа на старика.

— Азъ ти поискахъ повече отъ това, което ти можешъ да ми дадешъ... Знамъ!... — съ добра, състрадателна усмивка погледна на шаха, каза Али Керимъ, като се повдигна отъ възглавницата. — Азъ ти посочихъ пжтъ, но догдѣ ти ще отидешъ по него, това знае само Ормуздъ!... А сега нека ти помогна да си легнешъ и те покроя... Ти трѣбва да се пазишъ; не се уморявай много... А послѣ, шахо, позволи ми да те напусна. Ти оздравѣ. Слѣдъ три дена ти ще можешъ вече да ходишъ и безъ чужда помощъ...

Слѣдъ недѣля шахътъ оздравѣ. На напълнитѣ странички на Леила пакъ се появи нѣженъ руменецъ. И сжщия поетъ, който бѣ тѣй опечаленъ отъ болестъта на шаха и скръбъта на любимата жена, сега вече радостно пѣеше:

Подъ майски лжчъ увѣхла роза
наново кипна, разцвѣтѣ...

и цѣла нощъ при лунний блѣсъкъ
надъ нея славей пѣсни пѣ...

Али Керимъ се изгуби, неизвѣстно гдѣ, изчезна безслѣдно.